

TW-Nytt

Conservare - Illuminare - Inspirare

SOMMERNUMMER 1994

**LISTE OVER EMBEDSMENN
I PERIODEN 1993 - 1995:**

Storrepresentant

Bjørn Schau

Eks. Overmestere:

Erik A. Evjen, Kåre Granli, Arne Oddevald,
Erik Sanne, Kjell Weum Eriksen, Arnfin Evjen,
Bjørn Schau, Jan Erik Johansen, Oddvar L. Follestad,
Svein Solberg, Bjørn Grødtlien

Valgte embedsmenn 1993 - 1995:

Overmester	Svein Terje Hermansen
Undermester	Knut Borgen
Sekretær	Trond Westad
Kasserer	Knut Ivar Grønli
Skattmester	Ivar Schmidt

Utnevnte embedsmenn 1993 - 1995:

Ceremonimester	Ragnar Nybro
Kapellan	Fridtjov Huseby
Inspektør	Steinar Ganre
Indre vakt	Karl-Erik Bastiansen
Ytre vakt	Leif Bjerke
Arkivar	Leif Deberitz
Musikkansvarlige:	Tore Lundberg
	Eivind Røffsen
OM Høyre ass.	Oddbjørn Rød
OM Venstre ass.	Erling Bull
UM Høyre ass.	Jan Robert Eriksen
UM Venstre ass.	Svein Andersen
CM Høyre ass.	Jan Furseth
CM Venstre ass.	Egil Nord
Fører	Per R. Johansen
Varafører	Ole-Fredr. Dedekam Juell

TW-Nytt

SOMMERNUMMER 1994

Redaktør: Egil Nord

Kjære Brødre!

En god Logesesong ebber ut, samtidig som våren, - den beste av alle årstider, - spirer til nytt liv. Ved flere anledninger har vi hørt Overmesters begeistring over den positive fremgang vi har hatt i vår Loge. Også Undermester betoner dette sterkt i en annen artikkel i dette bladet.

Vi har en fast gruppe av eldre Brødre som nesten alltid er tilstede på tirsdagene, og de danner nærmest en stabil kjerne for alle de mange yngre Brødre. Ja, - og det at vi har fått mange nye Brødre ser vi tydeligst når Logen blir satt opp i høyere grader. Da blir det glissent i salen. Dette er svært gledelig for vårt arbeid. Både det at vi stadig gjenkjenner den kjerne av eldre Brødre som ved sin tilstedeværelse gir stabilitet og trygghet, samt det at vi stadig møter nye mennesker som ønsker å ta del i vår Orden, viser at vi er i en god harmonisk utvikling i vår Loge.

Midt i gleden over våre mange nye Brødre, ønsker jeg paradoksalt nok å dvele et øyeblikk ved våre erfarne eldre Brødre. For hva kan vi yngre gjøre uten den holdningsskapning, den fasthet, erfaring og veiledning som de eldre Brødre står for? Det er godt og trygt for oss yngre å føle en veiledende og støttende hånd. Og videre, - hva er vel mere inspirerende enn å prate, og å suge av erfaringene til de mennesker som har levet en stund? I enkelte deler av verden, - deriblant vår, - tror jeg grenser har blitt skjøvel for raskt. Respekten for det tradisjonelle faller. I bedriftslivet, for eksempel, flyttes ansvar og beslutning stadig nedover mot yngre personer. Det skal være ungt, friskt, - og det skal gå "kjapt". Ja vel, - det skal kanskje være slik, men det går likevel ikke å fornekte at blant de største folkegrupper i verden følger det *rang* ved alder og livserfaring! Hvilken visdom kan måle seg med livserfaring, hvis Broderskap og medmenneskelighet er det jordiske malet? Så, takk til dere erfarne som hver tirsdag tar plass i salen!

Dog har jeg reflektert over at det finnes erfarne Brødre som flere av oss ikke har møtt enda. Det leser vi fra medlemsboken. Vi ville så gjerne treffe dere! Kanskje er det årsaker som gjør det vanskelig å ta seg frem til Stortingsgaten vinterstid, eller det kan være spesielle andre grunner. Men la ikke unnskyldningene ta overhånd. Det finnes mange av oss yngre som gjerne kjører innom og tar dere med, hvis det letter situasjonen. Snakk med oss, ring en Bror dere kjenner godt, og forklar hvordan vi kan samarbeide. Kanskje finner vi en løs-

ning, og vi kan alle hygge oss på tirsdagene. Vi inviterer dere.- vi ønsker å være sammen med dere!

På siste Venneaften fortalte DDSS Oddmund Reppe oss at Loge Thomas Wildey hadde den høyeste fremmøteprosenten av alle Loger. Straks over 50 %. Gledelig? Ja selvfølgelig! Men er 50 % et høyt tall i seg selv? Visst er det mange som av jobbmessige eller familiære grunner må melde forfall fra tid til annen. (Selv er jeg ganske ofte på reise.) Men, mon tro om ikke prosenttallet kunne ha økt noe, selv under forhold vi alle må ta hensyn til? Derfor sier vi til alle Brødre, både eldre som yngre; Vi må ikke hvile på våre laurbær. Det er alltid i de gode tider det er lettest å forberede fremtiden. Vi må slett ikke slå oss til ro med at fremmøteprosenten er såpass høy at det ikke vil "synes" om man hopper over en tirsdag. Da minner jeg om hva den eldre Bror alltid sier til den nyinnvidde Bror under Brodermåltidet. " Det er kun ved tilstedeværelse at du får forståelse for Ordenens dypere mening og innhold. Møt derfor så ofte du kan".

Kjære Brødre, - nå når våren trer frem ennu engang, og vi på nytt skal så for høstens komme. - la oss alle takke hverandre for den gode og fremgangsrike sesong vi har hatt, og la oss inspireres til nye aktiviteter og ny videre fremgang for vår Loge og hva den står for. La oss bestemme oss for at under høstsesongen er alle tirsdagene avsatt til deltagelse i vår Orden, og til Broderlig samvær med våre Brødre. Og under sommertiden vil vi gjerne se oss om i venneflokk-en for om mulig å invitere ennu flere venner til vårt Broderskap.

Vi i redaksjonen takker alle våre Brødre for de mange hyggelige tirsdager vi har hatt sammen i denne sesongen, og ønsker alle en varm, menneskekjærlig og inspirerende sommer.

Med Broderlig hilsen i V. K. og S.
Egil Nord

-----Møteprogram høsten 1994-----

Tirsdag

13.09	19.30	C	0	Arbm. Spesiell kunngjøring kommer
20.09	19.30	A	0+	Galla
27.09	19.30	B	0	Arbm. =+
11.10	19.30	C		Klba
18.10	19.30	A	0	Arbm. ≡+Galla
25.10	19.30	B	0	Arbm. - +
08.11	19.30		0	Arbm. - + Besøk i Loge nr 79 Roald Amundsen
13.11	13.00	A		Minneloge
15.11	19.30	A	0+	Galla
22.11	19.30	B	0	Arbm. =+ Eks OM aften
29.11	19.30	C	0	Arbm. Privatnemndens aften
13.12	19.30	A	0	Arbm. ≡ + Galla Juleavslutning

Overmester har ordet:

Sammen men to brødre fra vår egen Loge hadde undertegnede for kort tid siden gleden av å avlegge Loge nr. 63 Anders Sandvig i Lillehammer et besøk. Vi fikk oppleve en vakker gradpassering i særegne omgivelser - Logen i Lillehammer holder til i en stilfull trebygning i et verneverdig kvartal i sentrum av byen. Rituale og tekst er selvfølgelig som vi kjenner det fra vår egen Loge, selv om aktørene og omgivelsene alltid setter sitt preg på fremføringen.

Nettopp gjenkjennelsen og følelsen av å være "hjemme" i en fremmed Loge fikk undertegnede til å reflektere litt over ritualets dypere betydning og hensikten med det strenge våre logemøter alltid følger. Den lokale Rebekkaloges fribrev i Logesalens forværelse vakte dessuten en spesiell assosiasjon: Denne logen er oppkalt etter forfatteren Sigrid Undset, som valgte Sel i Gudbrandsdalen som scene for sin kjente romantrilogi om Kristin Lavransdatter. Sigrid Undset hadde en spesiell hensikt med å velge en *historisk* ramme for sitt hovedverk. Hun ville blant annet vise at de helt grunnleggende elementer i menneskelivet forandrer seg lite gjennom generasjonene. Vi gjenkjenner med letthet romanfigurenes innerste behov, tanker og følelser, og vi blir minnet om at vi som mennesker er underlagt de begrensninger som naturens kretslop til alle tider setter.

Hva har så dette med Logen og vårt rituelle arbeide å gjøre? Som brødre opplever vi en atmosfære av tidløshet og sterk tradisjon på våre møter, og kontrasten til hverdagens krav og trivielle problemer gir oss inspirasjon og nye krefter. Vi lever i en meget omskiftelig tid, der faste holdepunkter og tradisjoner forsvinner eller mister sin betydning, og rastløshet og stress øker i takt med en rivende teknologisk utvikling. Spesielt våre eldste brødre vil oppleve at dagens effektive og strømlinjeformede samfunn er radikalt forskjellig fra den verden de lærte å kjenne i barneårene.

Så er det også åpenbart at vi har mistet noe viktig på veien inn i en ny tid. Menneskene savner røtter og fotfeste, og mange føler seg fremmede i et kaldt og upersonlig datasamfunn. I Logen er vi så privilegerte at vi kan søke "fred fra det spredte spill med livets terning - hvile for trette sinn fra dagens gjerning". Våre vakre ritualer ansporer oss til å bekjempe selvishet og materialisme, til å søke en åndelig dimensjon i livet og til å dyrke vennskap og medmenneskelighet. Men utover dette har ethvert rituale også en såkalt funksjonell autonomi - dvs. et mål i seg selv. Ritualer er uforandret, vi gjenkjenner hver minste detalj, og dette skaper alltid trygghet og ro i sinnet. I en tid hvor holdepunktene i hverdagen ofte føles utrygge, blir ritualer et viktig ankerfeste som forteller oss at det tross alt finnes *noe* i livet som er stabilt og forutsigbart.

Dette bør mane oss til å ha den største respekt for ritualer og dets strenge form. Det formelle - både i klesdrakt, etikette og ikke minst i det rituelle arbeidet - har en viktig symbolfunksjon i vår Orden, og dette bør vi alltid ha i tankene. Forandringer i ritualtekster eller i Ordensens lover og skikker må foretas med den største forsiktighet, hvis slike endringer i det hele tatt er påkrevet. Når Odd Fellow-Ordenen nettopp har feiret 175-års jubileum, er det på sin plass å minne om at vi må ta vare på vår profil og vårt særpreg dersom vi skal håpe på fortsatt vekst og ekspansjon. Hvis Odd Fellow-brøderskapet

”hverdagsliggjøres” og i sin form blir mer lik de tradisjonelle serviceklubbene, vil vi tape i konkurransen om potensielle medlemmers interesse. Ordenens negative utvikling i USA bør i dette jubileumsår være et varsku om at ”modernisering” i ordenssammenheng kan virke heit mot sin hensikt.

Litt forenklet kan vi hevde at vår Orden har en ”radikal” lære om forbrødring mellom menneskene og plikt til å vise omsorg og kjærlighet overfor alle og samtidig fremme fred og forståelse mellom folkegrupper og samfunnsklasser. De rituelle former og våre sosiale skikker har derimot et meget tidløst og konservativt preg. Dette paradokset skaper et helt særpreget miljø som er unikt for vårt ordensfelleskap.

La oss ta vare på Odd Fellow-broderskapets identitet og særpreg, og, liksom forfatteren Sigrid Undset, erkjenne at historisk tradisjon og tidløshet gir mennesket holdepunkter i en ustabil og uforutsigbar tilværelse.

Med broderlig hilsen i V. K. og S.
Svein Terje Hermansen
Overmester

Vi ønsker velkommen:

Angell, Ingvall
Personlig næringsdriv.
f. 1943-02-27
inn 1984-04-24
(Medl. av vår Loge 1994-01-25)
Hoffsvn 66
0377 Oslo
Tlf. kontor/priv: 22 52 00 80

Jacobsen, Jan Simon
Disponent
f. 1946-05-14
inn 1994-02-15
Slattum terrasse 41 b
1480 Slattum
Tlf. priv.: 67 07 84 55
Tlf. kontor: 22 64 66 90

Myhre Kjell
Dataingeniør
f. 1942-08-23
inn 1994-04-19
Ihlevn 10
2040 Kløfta
Tlf. priv.: 63 98 09 08
Tlf. kontor: 22 18 90 90

Nytt fra br. Undermester:

Det første arbeidsår for det nåværende embedskollegiet nærmer seg slutten.

Bak oss ligger en travel, men særdeles interessant periode. Dersom man skulle reflektere over denne perioden, må det være den store aktivitet som råder i Loge nr. 22 Thomas Wildey. På hvert eneste embedsmøte dukker nye og spennende saker opp, og alt skal behørig diskuteres, beslutninger tas, forhåpentligvis til beste for Ordenen og spesielt for vår Loge.

Ingen kan unngå å ha registrert at vi stadig har innvielser i vår Loge. Faktisk har vi hatt 2 innvielser både i høst- og vårterminen. Alle losjer er ikke dette forunt!

At vi får nye brødre stiller også store krav til Logen. De nye brødrene har valgt vår Orden, kanskje i konkurranse med andre organisasjoner. Dette gjør at de stiller krav til oss, og forventer at vi har mer enn ord å tilby. Embedskollegiet har flere enn én gang diskutert dette "problemet".

"Dets vesen, organisasjon og dets formål vil gradvis bli oppklart for Dem" heter det som kjent. For mange er ikke dette nok, at dette kun skjer via gradtildelinger. Mange ønsker å delta mer aktivt. Loge nr. 22 Thomas Wildey har derfor et stort "luksusproblem"! Vi har ikke nok stoier å kunne tilby nye og gamle brødre. Det er i den forbindelse viktig å påpeke at de etablerte brødrene tross alt er grunnstammen i vår Loge, og uten kraftig stamme brekker som kjent grener med nye skudd lett.

Det finnes helt sikkert mange blant våre brødre som lurer på hvorfor jeg aldri blir forespurt. Hovedgrunnen har jeg skissert ovenfor.

En tanke som har vært luftet i embedskollegiet er mulighetene for å gjøre visse endringer i Privatnemnden. Det har vært vanlig hos oss at Privatnemnden utnevnes for en 2-års periode, med normalt 6 medlemmer. Jeg tror ikke det burde være noe i veien for å øke antall medlemmer i nemnden noe, slik at arbeidet på våre ettermøter blir fordelt på flere. Likeledes burde det heller ikke være noe i veien for at skifte av Privatnemndens medlemmer skjer uavhengig av valgperioden. Dette for å slippe at alle nemndens medlemmer starter på "scratch" samtidig, noe som vil bidra til at det til en hver tid er noen som har erfaring.

Tradisjonelt har vi i Thomas Wildey hatt et sommermøte m/damer som avslutning på vårterminen. Tidligere embedskollegier har vært svært oppfinnsomme i så måte. Utgivelsen av dette nummer av TW-nytt kommer før vårt siste sommermøte, slik at jeg allerede nå vil lette litt på sløret rundt vårt siste møte før ferien.

Vi skal ut på en liten reise et lite stykke fra Oslo og oppleve atmosfæren fra en svunnen tid. Vi vil bli servert et måltid, samtidig som vi vil få en orientering om et tema/epoke som trolig de færreste av brødrene kjenner til.

Mer vil jeg ikke si i denne omgang, men vårt sommermøte med damer den **14. juni 1994** kan anbefales!

En riktig god sommer ønsker jeg alle brødrene og deres familier!

Knut Borgen,
Undermester

JAPAN EN "LOGE" PÅ 125 MILLIONER MENNESKER.....

- Av Egil Nord -

*Et pretensjøst utsagn? Ja naturligvis,- men kanskje ikke så fjernt fra virkelig -
heten med litt god assosiasjonsevne. Verre bli det kanskje å tenke på når vi vet
at hverken Odd Fellow Ordenen eller Frimurerlogen er representert i Japan.
Enn videre er deres religiøse form innrettet mot Buddha og Shintoismen der
praktisk heteende, stener, vann og månebilder er signifikante proporsjoner i
deres religiøse sinn. Likevel føler jeg meg inspirert til å laborere med assosia-
sjonen.*

Flere i vår Loge vil være kjent med at jeg har vært et utrolig heldig menneske
som har hatt anledning til å reise rundt i de fleste hjørner i verden over en 20-
års periode. Jeg har alltid hatt god støtte og fine venner som har gitt meg mu-
ligheten til å være deltagende i mange forskjellige kulturer. Jeg har vært posi-
tiv til de fleste kulturer, og synes det er utrolig mange fine områder. Men det er
likevel meget klart for meg hvor jeg har fått de sterkeste inntrykk og den
dypeste respekt:- nemlig Japan. Så hvorfor denne begeistring for Japan ? Jo-
det er:

- den sterke, dype og langvarige tradisjon
som fremdeles opprettholdes
- den ekte verdighet
- de mange ritualene
- det ekte og langvarige vennskapet
- de oppriktige og lange vyer

Tradisjon, verdighet, ritualer og vennskap. Ja, er ikke det ord som er flittig
brukt i vår Orden !

Før vi går videre og ser hvordan disse ordene slår ut i hverdagen i dagens
Japan, tror jeg det kan være av interesse å se litt på deres historie og bakgrunn.
Som alle de kinesiske rasene har også japanerne sitt utspring i det mongolske
området. De regner sin historie ca. 6500 år tilbake og tilhører den nordlige
flanken av folkestrømmen hvor hoveddelen av denne, over flere hundre år,
dro østover og til slutt strandet nedover mot dagens Korea, mens den andre
delen tok en nordligere rute og til slutt fant frem til det frarevede øysamfundet
nord i Stillehavet. Det spesielle med Japans historie er at etter samlingen til ett
rike, ble landet totalt isolert. Japan hadde egentlig et keiserdømme, men i reali-
teten ble landet styrt av shogun-veldet, og shogun nektet innflytelse fra om-
verdenen. Japan ble et lukket samfund, - og nettopp det at samfundet var lukket
over en såpass lang tidsperiode er antagelig en betydelig årsak til den egenart-
ede kulturen,- for ikke å si "oppførselen",- som er så innbydende når man
ferdes blant japanske venner i deres hjemland.

Man har ikke trådt mange skritt i Japan før man får en sterk opplevelse av
hvor man er kommet. Det hele begynner når man møter sine venner på fly-
plassen. Da høres slett ingen; "Hei, - hvordan har du det". Nei, - da skal man
vise sin verdighet og glede over gjensynet under nærmest rituelle former. Den
eldste personen av de møtende trer fremst mot tilsvarende av de ankomne, og
hilser velkommen ved at føttene er pent samlet, armene pent langs siden, og
kroppen dypt foroverbøyd i ærbødige bukkinger. Man viser god ærbødighet
ved å bøye hodet lavere enn motparten. De andre i følget som står et steg
bakom, følger hilsmingene på samme måte. Det "å hilse seg inn, og hilse seg ut"

tillegges meget stor vekt, og er en del av den verdighet man alltid skal utvise blant venner. Dette gjøres i forskjellige former etter hvilken situasjon man er i. Hvis man f. eks. besøker et hjem, noe som forøvrig ikke er vanlig for utlendinger i Japan, så foregår hilsseremonien på tatami-matten (på gulvet) ved spisebordet. Da plasseres alltid eldstemann på midten av bordet, og på den siden av bordet hvor vedkommendes ansikt vender mot utgangsdøren. Deretter kommer verten, sønnene og døtrene og setter seg motsatt over bordet, én etter én, og i nevnte rekkefølge, og utfører hilssingen. Ordene som sies kan variere, men det vil alltid sies noe i retning av: "Ærede hr. "tittel" Nord. Mitt navn er Yamashita Tomohiro, sønn av den verdige Yamashita min far. Jeg er 18 år gammel. Det vil være mitt ønske at den verdige Yamashita, min far, vil kunne tilfredsstille ønsket om å gi hr. Nord et gledelig og sunt måltid i min fars hjem."

En person fra vestlige Europa får nærmest et kultursjokk under slike omstendigheter. Men slike åpningsseremonier klarer på ingen måte å forstyrre den varme og ekthet som eksisterer mellom venner. Tvert imot, den bygger opp under den. Og det må jeg virkelig fremheve, at varig vennskap i sannhetens former, kjente jeg ikke tilstrekkelig før jeg fikk japanske venner. Det tar lang tid, og det er slett ikke gitt på forhånd at en europeer oppnår japansk vennskap. Men er det først skjedd, så har man vennskap for livet.

Og vennskapet er nettopp kjernen og målet også i forretningslivet. Det ligger et langvarig og nitidig arbeid mellom de to parter før en kontrakt inngås. Mye korrespondanse og mange samtaler gjennomføres, og i alle henvendelser kommer først de positive forhold. Først langt ut i brevet, etter nøye beskrivelser blir problemet presentert. Og kommer man såpass langt at alle forhold blir positivt løst, og kontrakten skal tegnes, holdes det alltid en liten seremoni. Under seremonien holdes taler som om man skulle ha lest fra stolene i Logen, - og ordene vennskap og partnerskap blir sterkt fremført. Da har man inngått en vennskapspakt. Man har "passert en grad". Skulle det på et senere tidspunkt oppstå vanskeligheter, står de alltid først i rekken og hjelper med løsningen. Man skal gjøre mye galt før et etablert forretningsforhold brytes.

Dette leder gjerne til spørsmålet hvorfor det tar så lang tid før målene nås. Det har sin årsak i at japanerne setter sin lit til en lang tilstedeværelse og erfaring, fremfor raske hopp fra teoretisk skoloring. Man tror på menneskets utvikling ved erfaring. I arbeidslivet avanserer man sjelden rett opp, og slett ikke over flere steg. Man flyttes gjerne mellom flere avdelinger innen sitt eget nivå, altså i bredden. Når man har vært innom de fleste steder på samme linje, flyttes man et hakk opp. Deretter videre bortover, for siden et nytt hakk opp igjen. Man er godt "voksen" når man når de høyeste lederstillingene. Man har faktisk gradpasseringer som tar utgangspunkt i en forutgående jevn tilstedeværelse og erfaringsoppbygning.

Reisen til Japan foretas gjerne slik at man får helgen på seg til å justere ut tidsforskjellen på hele 9 timer. Det er forresten en prøvelse for kroppen. Når man da våkner den første morgenen på en søndag, står gjerne vennene nede i resepsjonen på hotellet og inviterer til en Te-seremoni i den tradisjonsrike byen Kyoto. Disse søndagene er et av høydepunktene. Da går turen med Shinkansen, navnet på toget som går i 300 km/t, og etter en tid over grønne rismarker med varierende panoramaer, og ikke minst forbi passering av det hellige fjell Fujiyama, ankommer toget Kyoto (Tokyo). Da er man i hjertet av Japan. Men underveis på toget har man allerede fått et par påminnelser om hvor man befinner seg. Den første oppstår når konduktøren gjør sin entre. Det

er et skue i seg selv. Døren åpner seg og en blåkledd uniformert person kommer til syne. Han bærer hvite hansker, har en sylskarp press i buksene, og har slett ikke fylt lommene med billettenger og annet som "bobler" ut av dressen. Han stopper opp ved døren, løfter av uniformsluen med sine hvite hansker, og bukker med en stil som bare Toralf Engan kunne under sitt berømte hopp på 5x20 i stilkarakter, og sier med høy og klar stemme: "Ærede passasjerer, - det er en ære for oss å få lov til å bringe Dem til Deres bestemmelsessted. Får jeg lov til å være så besværlig og beskjedent få lov til å beskue Deres billetter." Deretter kommer han frem, bøyer seg på kne slik at hans hode er lavere enn passasjerens hode, og takker for besværet.

Ved avstigningen i Kyoto møter man et hav av mennesker, og alle er på vei til templene. Det er faktisk to viktige årsaker til at japanerne er så glade i templene sine. Den ene er naturligvis den religiøse siden. Den andre er for å beskue deres historie og tradisjon. En japaner er stolt når han snakker om flere tusen år tilbake. Han er stolt av sine forfedre. Han gjør gjerne idag slik de gjorde for hundre år tilbake under det lukkede samfundet. Han liker tradisjon, utover tradisjon, og ønsker ikke for mye innflytelse fra den vestlige "unge" verden.

En formell tempeltur omfatter besøk til syv templer. (Nirvana, den syvende himmel.) Hadde jeg vært mere innsatt i Den Buddhistiske Lære ville jeg gjerne beskrevet alle ritualene man er vitne til både i og utenfor templene. Det er et vakkert skue, for ikke å nevne templene i seg selv, som er praktfulle nasjonalhelligdommer. Men slik en tur ender jo opp i en Te-seremoni. Og jeg forsikrer om at en tradisjonell Te-seremoni ikke er en jobb for en ungpige. Den vakkert kimonokledd fru har sin universitetsutdannelse bak seg. Hun har lært sin japanske historie, hun har lært å bære sin utrolig vakre klesdrakt, der sminke og håroppsett er en del av klesdrakten, og hun har lært sin botanikk rundt teplanten. Seremonien som kan ta opp til to timer, foregår i egne te hus. Huset står på pilarer, og har de berømte rispappirveggene. Rommet er innredet tradisjonelt med en urne, med en blomst og med et kalligrafimaleri. Det hele foregår rundt det lave bordet i kinesisk lakk på tatami-matten. Straks vi har "hilset oss inn" starter seremonien. Det er et spill der grasiøse bevegelser med den kjente japanske viften laget i silke kobles med høflige tilsagn, hvor regalier, effekter og farger har sin dype betydning. Te-blader skjæres, børstes og renses. Vann varmes, og helles til og fra. Vannøser, kar, lys og musikk gir dybde. En fra Vesten forstår slett ikke alt, men praktfullheten og betagenheten setter rot. Det indre blir berørt.

Er man heldig og besøker Japan i den riktige uken i April måned, spaserer man på hjemveien gjennom de helt spesielle japanske hager hvor Sakura-treet står i blomst. (Nasjonalblomsten). Trærne og blomstene er skåret og pleiet med håndsaks. De er omkranset med stener, både naturlige og hamrede, og lagt ned i vegetasjonen med varsom og kjærlig hånd. Finnes det ikke et naturlig fossefall, lager de et. Men slett ikke av plastikk. Det bærer et helt naturtro utseende. I vannet svømmer karpefiskene i alle regnbuens farger, og lager bevegelse i naturens hage. En uvurderlig fortsettelse av sinnsroen som startet med Tempelbesøk og Te-seremoni.

Jeg ville så gjerne ha fortsatt denne beretningen. Det er så mye mere vi Brodre setter pris på i vårt samfund som japanerne har gjort til sin hverdag. Men plassen blir knapp, og leserne blir trettet ut av min Japan-begeistring. La meg likevel avslutningsvis få minne om Puccini's opera, Madame Butterfly:

"Hun satt i sitt japanske rom blant Sakura-blomster, i hvit kimono og ventet, urevis med sin trofasthet. Hun hadde jo gitt et løfte!"

**Nemnder for perioden 1993 - 1995:
Logens styrkelse og ekspansjon:**

Kåre Granli

Trond Westad

Jan Erik Arnesen

Oddvar Follestad

Nominasjonsnemnden

Svein Solberg

Jan Erik Johansen

Bjørn Schau

Erling Beenfeldt

Leif Deberitz

Reidar Samuelsen

Finansnemnden

Karl Erik Bastiansen

Tore Lundberg

Bjørn Bjørgan

Jørn Rød Larsen

Enkenemnden

Oddvar Follestad

Hilmar Larsen

Reidar Samuelsen

Per Johansen

Per Hammer Kristiansen

Hjelp og støtte

Bjørn Grødtlien

Finn Grødtlien

Odd Aks

Jan Erik Størkersen

Erik Røhr Sundby

Revisjonsnemnden

Reidar Samuelsen

Jan Erik Arnesen

Egil Nord

Klagenemnden

Jan Erik Johansen

Svein Solberg

Erik Sanne

Jan Erik Arnesen

Odd Aks

Jan Willy Eriksen

Fridtjov Huseby

Kjell R. Johansen

Knut Ivar Grønli

Sosialnemnd

Ivar Schmidt

Bjørn Schau

Ragnar Nybro

Bjørn Bjørgan

Jan Erik Størkersen

Nemnd for anskaffelser

Steinar Ganre

Erling Beenfeldt

Jan Robert Eriksen

Nemnd for sykebesøk

Svein Terje Hermansen

Bjørn Grødtlien

Per Hammer Kristiansen

Leif Deberitz

Erik Sanne

Reidar Samuelsen

Red. komité TW-NYTT

Jan Willy Eriksen

Karl-Erik Bastiansen

Knut Ivar Grønli

Egil Nord

Erling Nordsjø

Repr. til ensommes venner

Tore Lundberg

Kaare Lorentzen

Repr. A/S Stortingsgt. 28

Karl-Erik Bastiansen

Jan Erik Johansen

Bjørn Schau

Privatnemnd

Jan-Arild Becher

Bjørn Otto Aronsen

Bjørn Jahr

Jan-Fredrik Kvern

Steinar Nævestad

Jan Svoren

Oddbjørn Ostby